

Side straks sættes i Gang, det var Jordarbejde, og Pengene vilde fra Statskassen gaa omtrent direkte i Arbejdernes Lomme, og en Mængde Mennesker vilde blive beskæftiget derved, men til Trods for, at Ministeren gav os disse Oplysninger og gjorde denne Henstilling, er der gaaet 9 Maaneder, siden Landstinget fik dette Lovforslag. I den første Periode af den Samling, hvori Landstinget havde denne Sag til Behandling, tror jeg, Udvalget intet bestilte. I Sommersamlingen blev Lovforslaget forelagt uforandret, og der blev heller ikke da foretaget noget af Betydning. Endelig blev Forslaget forelagt 3die Gang den 2. Oktober, og nu er det altsaa kommet saa vidt, at vi har Sagen hernede igen. Jeg gør opmærksom paa, at til Trods for, at der er gaaet 9 Maaneder, er Forslaget ganske uforandret. De 9 Maaneder, i hvilke Forslaget har været i Landstinget, har ikke sat noget som helst Præg paa det, og vi modtager det ganske, som vi afsendte det. Jeg beklager meget denne Forsinkelse, fordi mange arbejdsløse i denne Tid har faaet Statsunderstøttelse uden at gøre noget som helst produktivt Arbejde. Her er der maaske Arbejde for over 1000 Jordarbejdere. De har i den Tid intet haft at bestille, men skulde alligevel have Underhold. Hvis Rigsdagen havde taget Hensyn til Ministerens Ønske og straks gjort Loven færdig, men den højtærede Minister saa havde smølet et Aars Tid, vilde der være fremkommet bitre Bebrejdelser mod ham. Men naar man med Rette kan bebrejde Administrationen Forsinkelser, vil den samme Bebrejdelse kunne vendes imod Rigsdagen, og det er meget uheldigt, at Befolkningen skal faa den Forestilling, at vi er mere tilbøjelige til at udbetale Understøttelser end til at skynde os for at sætte offentlige Arbejder i Gang. Der er et frygteligt Tal, som i denne Tid paatrænger sig Opmærksomhed. Der er i Øjeblikket 66 000 arbejdsløse. Dette Tal bør vække den største Eftertanke og paalægge Rigsdagen at fremme de Arbejder, der paa nogen Maade kan fremmes for at imødegaa den store Ulykke, der har ramt Arbejderstanden og dermed hele Samfundet gennem Arbejdsløsheden. Jeg mener, at man kan bebrejde Landstinget, at det har forsinket denne Sag.

Jeg mener ogsaa, at der er Grund til at rette Bebrejdelser mod de militære Autoriteter, der ligeledes har forsinket Arbejder. Naar man kører ad Vestbanen og kommer ud ved Glostrup, vil man se, at der dér er forberedt en hel Del

Jordarbejde, men det er hidtil ikke udført. Der er foretaget noget Jernbetonarbejde ved Viadukterne, men det Vejarbejde, der skulde supplere det, har henligget i lang Tid, fordi de militære Autoriteter har modsat sig Udførelsen, da de ønskede at bevare Skydelinier paa det paa-gældende Terræn. Af den Grund har Jernbaneadministrationen maattet standse Arbejdet. Nu har den udenrigspolitiske Situation jo forandret sig, og jeg har da henvendt mig til Ministeren for offentlige Arbejder, der har lovet mig, at nu skulde dette Jordarbejde blive fremmet saa hurtigt som muligt. Vi tør da haabe, at baade Jordarbejdet ved Ringbanen og Jordarbejdet ved Vestbanen kommer i Gang. Men jeg gør opmærksom paa, at det er uforvarligt i denne Tid at lægge sig i Vejen for Udførelsen af Arbejder, fordi Arbejdsløsheden derved vokser.

Venstres ærede Ordfører anbefalede Nedsættelse af et Udvalg. Det forekommer mig at se lidt underligt ud, da der jo er Enighed om denne Sag. Kommissionen, Regeringen, Folketinget og Landstinget er alle enige om at fremme den, og jeg tror derfor, at Udvalgsarbejde er overflødigt. Men det ærede Medlem motiverede det jo heller ikke med, at denne Sag skulde drøftes yderligere i Udvalget, men kun med, at Udvalget skulde vælge to Medlemmer til sammen med Ministeren at deltage i de senere Forhandlinger med Københavns og Frederiksbergs Kommuner. Under disse Omstændigheder vil jeg ogsaa anbefale, at der nedsættes et Udvalg. Hertil skal jeg indskrænke mig og anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Niels Petersen: Under tidligere Forhandlinger har jeg haft Lejlighed til nærmere at dvæle ved denne Sag, og jeg skal derfor ikke her komme tilbage til, hvad jeg allerede har sagt. Vi har nu faaet Lovforslaget tilbage fra Landstinget i den samme Skikkelse, hvori vi vedtog det her, og der er fra alle Sider Enighed om, at nu gælder det om at faa Sagen saa hurtigt som muligt fra Haanden. Et Hovedhensyn er jo, at de Arbejder, der knytter sig til Lovforslaget, i væsentlig Grad vil bidrage til at mildne Arbejdsløsheden, og netop derfor maa vi bestræbe os for, at Forslaget kan blive gennemført uden Tøven, og at Arbejdet derpaa uden Tøven kan blive sat i Gang. Jeg skal derfor her indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og uforandret Vedtagelse. Der er efter min Mening egentlig ingen Grund